

kun de Vanskeligheder, der vare ved at komme frem ad denne Vej, og den højtærede Minister har jo desværre ligesom flere andre haft rig Lejlighed til at erfare, hvor vanskeligt det overhovedet er at komme frem til en Forbedring af de nugældende Beskatningsregler for Kommunerne. Det er jo ikke den højtærede Minister alene, hvis Forsøg i saa Henseende ere strandede, der er flere, der have lidt Skibbrud paa samme Maade. Det er et meget vanskeligt Emne at behandle, men det, at Emnet er vanskeligt at behandle, synes mig egentlig ikke at føre til, at man ikke skal forsøge og atter forsøge paa at faa noget ført igennem. Det ligger maaske for under den næste Sag, der kommer paa Dagsordenen — ja, det er jo ikke mig, der sætter Dagsordenen, men jeg antager, at Meningen er den, at efter denne Sag kommer Forslaget om en Formue- og Indkomstskat paa Dagsordenen — men det blev antydet af den højtærede Minister, at Beskatningsreglerne for Ydelse af Statsskat gennem en Indkomstskat efter hans Mening vilde bane Vej for at komme frem ad den Vej, som jeg nævnte før, Vejen, der skulde føre til en Forbedring af de nugældende Bestemmelser om kommunal Beskatning. Det er jo muligt, at den højtærede Minister har Ret deri — jeg tvivler stærkt derom. Og netop fordi mine Tvivl der ere saa stærke, og fordi mit Ønske er lige saa stærkt om, at det maatte lykkes at komme fremad ad den Vej til Forandring i Kommunernes Beskatningsregler, netop af den Grund beklager jeg saa meget, at Forslaget om Statsindkomstskatten ikke er sat i direkte Forbindelse med Spørgsmaalet om Forandring i Kommuneskatterne. Jeg har ikke en saa sikker Forventning om, at Fortræffeligheden af Reglerne i Statsindkomstskatteloven vil blive saa indlysende for Befolkningen, vil blive saa paaskønnet af Befolkningen, at den af sig selv vil føre til, at man virkelig indretter den kommunale Beskatning efter de samme Regler. Jeg har som sagt ikke Tro dertil, naar man i Tidens Løb gør nærmere Bekendtskab med Statsindkomstskattens Regler, saa tror jeg ikke, at de ville være saa tilløkkende, saa tilfredsstillende for Befolkningen, at man egentlig kan gøre sig nogen stærk Forventning om, at de ville føre til, at man vil bifalde, at de kommunale Beskatningsregler komme til at rette sig efter dem. Men selvfølgelig var det noget ganske andet, dersom de vare satte i direkte Forbindelse med hinanden, dersom dette store Skridt, en Statsindkomstskat, var sat i Forbindelse med det i mine

Tanker fuldt saa vigtige Skridt at komme til tilfredsstillende Bestemmelser med Hensyn til den kommunale Beskatning. Naar de to Ting vare satte i umiddelbar Forbindelse med hinanden, saa tror jeg, at Forventningerne om at komme frem ad den Vej, som man i saa lang Tid forgæves har søgt at komme frem ad, kunde være mere grundede. — Naar jeg her gentagende har brugt nedsettende Udtryk om vore nugældende Regler for den kommunale Beskatning, saa tror jeg ikke, det kan støde nogen, thi jeg tror, at det allerede er anerkendt omtrent fra alle Sider, at der er meget store Mangler derved og meget, som man gerne vilde have rettet. Det højtærede Medlem fra Odense (Koch) har allerede under denne Sags Forhandling fremhævet Mangler for Købstædernes Vedkommende. Jeg tror ogsaa, at det er blevet berørt fra anden Side som en stor Mangel ved det nuværende, at man ikke kan faa fat paa Aktieselskaber, ligesom der jo selvfølgelig ogsaa er hele det Spørgsmaal om Delingen af Skatteydelse mellem Kommunerne — nok sagt, der er mangfoldige Retninger, hvor man bestandig har ønsket Forandringer, men hvor man aldrig har kunnet enes om dem. Om endelig Villigheden til at komme overens skulde blive større efter Vedtagelsen af de her foreliggende Skattelove, har jeg en stærk Tvivl om, ligesom jeg ogsaa har en meget stærk Tvivl, om man ikke fjerner sig i Stedet for at nærme sig til det Maal, som jeg anser for at være af saa stor Betydning ved Fikseringen af Hartkornsydelserne til Kommunerne, dog endelig en Gang at fri Hartkornet fra at være, hvad det har været fra Fortiden og endnu er, Hovedbærer af hele Kommunens Udgift, med fuldstændig Fritagelse for al anden Grundejendom i Kommunerne til at give Bidrag dertil. Og ikke alene denne store Uret begaar man mod Hartkornet, men tillige den, som det forekommer mig — de personlige Skatter maa Hartkornsejerne selvfølgelig bære akkurat lige med alle andre — at for hver Forøgelse i Kommunernes Udgifter falder der en særlig Byrde paa Hartkornet ud over det, det tidligere har ydet. Jeg ser ikke, at dette Lovforslag i fjerneste Maade vil forandre dette Forhold, det forandrer det ikke i allermindste Maade. De voksende Kommuneudgifter ville for Fremtiden ligesom hidtil komme til at hvile ekseptionelt paa Hartkornsejendommene, medens de øvrige Ejendomme i Kommunerne gaa fri, og en Lettelse for Hartkornet, som det jo dog absolut er, at paa disse 9 Kr. pr